

*De geheime
bed & breakfast*

FEDERICA BRUNINI

*De droomreis die je leven
zal veranderen...*

XANDER

ROMAN

1

Het was een warme dag geweest. Zo'n dag waarvan je de herinneringen zou willen verzamelen als plaatjes in een album, vastgeplakt op een papieren bedje, en alleen los te krijgen als je bereid bent ze kapot te scheuren.

Tamara realiseerde het zich pas bij zonsondergang, toen de oostelijke bries snel opkwam vanuit het dal en het gestreepte doek van de parasol, het oppervlak van het zwembad en de asgrijze wirwar van haar haar in beweging bracht.

Ze bevond zich op het dakterras aan de zuidkant, op drieënvijftig mijl van Sicilië en tweehonderdzes mijl van Libië, en liet de beelden van die 31 juli nog eens de revue passeren: de sterren op het plafond van de kamer van Benjamin, het vruchtvlees van de door de hitte opengebarsten cactusvijgen, de op het doek aangebrachte penseelstreken, het breken van de laatste golf...

Toen liep ze naar beneden, via de wenteltrap die het oude huis als een ruggengraat ondersteunde en er helemaal doorheen liep, vanaf de fundamenten van de

vochtige, koele kelder waar ze haar atelier had ingericht, tot aan haar slaapkamer en het gloeiendhete platte dak met het zwembad. Daar lag ze vaak te woelen, vechtend tegen het donker, in afwachting van het rustgevend licht van de dageraad.

Als in een soort omgekeerde *Divina Commedia* bevond haar paradijs zich beneden, in haar atelier, op de geruststellende fundering van aarde en rotsen, terwijl de duivel de ruimte het dichtst bij de hemel met het uitzicht op zee had ingenomen.

Daartussen, op het punt waar de wentelingen en de treden de grootste S-bocht maakten, was het vagevuur. En daar bevond ze zich nu, zigzaggend tussen de vier gastenkamers die Dana al in gereedheid had gebracht.

Haar Poolse vriendin vergat nooit om de bedden op te maken met perfect gestreken lakens, ervoor te zorgen dat spiegels, meubels en vloeren perfect glommen, ramen en horren perfect gepoetst waren en alle kamers perfect geurden naar bergamot en wilde peper.

Ook zette ze in elke kamer wat ze samen het 'ont-haastpakket' hadden gedoopt. Daarin zat een kleine handleiding voor het verblijf, een gids over het eiland Gozo, een verzameling quotes en gedachten om geest en hart te stimuleren, een stuk rood lint van twintig centimeter om zeven kralen van blauw glas aan te rijgen en een schrift om tijdens het tien dagen durende verblijf gedachten en verlangens in op te schrijven.

Ten slotte zaten er nog twee witte kaarsen in die ver-

lichting konden geven aan de eenzaamheid of aan de persoon zelf, zoals Dana de gasten altijd uitlegde voordat ze naar hun kamer glipten en voor het eerst tijdens hun detoxvakantie de deur achter zich dichtdeden.

Elke eerste dag van de maand opende B&B De Vermoeide Zeemeerminnen de grote turkooizen deur om een nieuw groepje mannen en vrouwen te verwelkomen die vastbesloten waren van alles en nog wat te doen: yoga, meditatie, eten, relaxen. En ook zwemmen, wandelen, tochtjes maken per boot of kajak, lezen, slapen, schildersessies met Tamara of bio-kooksessies met Dana en haar vermaarde sapjes, die lichaam en geest zuiverden.

Zodra de gasten waren aangekomen, legde Dana vier sleutels met genummerde houten zeemeerminnen eraan in een kom van geblazen glas midden op een grote stenen tafel in de eetzaal. En dan nodigde ze iedereen uit om de sleutelhanger uit te kiezen die hem of haar het meest aansprak.

Als het gebeurde dat twee of drie gasten voor dezelfde sleutel gingen, dwong ze hen om tot een akkoord te komen, om de kamer te delen of om gewoon elke dag te wisselen.

Maar dat was maar één keer voorgekomen. En de twee concurrenten waren hartsvriendinnen geworden.

Het toewijzen van de sleutels was het moment waar Tamara het meest van hield en dat ze het spannendst

vond. Want dat was het moment waarop ieders lot werd onthuld en bewaarheid werd. Onbewust strekte iedereen zijn hand uit om de zeemeermin op te vissen die hem of haar zou redden. En elke keer weer verwonderde Tamara zich over het zoveelste bewijs dat toeval niet bestaat, ook al bleef ze proberen het tegendeel te bewijzen.

Elke kamer had zijn eigen missie, of eigenlijk stelregel; die was met de hand aan de achterkant van de blauwe deuren geveerd, alleen zichtbaar vanaf de binnenkant.

‘De persoon die arriveert, is de juiste persoon,’ verkondigde kamer één.

‘Wat gebeurt, is het enige wat had kunnen gebeuren,’ was de troost van kamer nummer twee.

Kamer nummer drie waarschuwde: ‘Het moment waarop het gebeurt, is het juiste moment.’

De vierde kamer concludeerde: ‘Wanneer iets eindigt, is het voorbij.’

Tamara wierp een vluchtige blik op het grote rode schrift met de leren kaft waarin Dana de reserveringen en de brieven verzamelde van de mensen die wilden komen logeren.

B&B De Vermoeide Zeemeerminnen was niet te vinden op internet, werd niet genoemd in reisgidsen en had geen visitekaartjes. Het was een adres in het vergunningenregister, maar verder niets. Je kon er niet komen met een klik op je toetsenbord, en je kon ook niet reserveren via mail of een telefoontje. Zelfs een goed

woordje van een vriend of vriendin die er al eens was geweest, werkte niet.

De aspirant-klanten, aangetrokken door mond-tot-mondreclame, konden alleen een brief schrijven, met de hand, en daarin uitleggen waarom ze in de B&B wilden verblijven. Waarna ze geduldig moesten wachten op een ja of een nee, die de post ze zou bezorgen in een zeekleurige envelop, verzegeld met het spichtige beeld van een vrouw met een vissenstaart.

Ook dit idee was afkomstig van Dana. Ter verdediging had ze een vijfde stelregel verzonnen: ‘De plek die je zoekt, is de plek waar je je bevindt.’

In de loop van de afgelopen drie jaar hadden tientallen zeemeerminnen door Europa gereisd en zelfs nog verder. Tamara had ze op het blauwe papier geschilderd dat Dana bij de enige kantoorboekhandel van het eiland kocht.

En net zoveel benen, armen, monden en zielen waren geland op het eilandje waarop de twee vrouwen zich om verschillende redenen en in verschillende stadia van hun leven hadden gevestigd, op zoek naar een thuis tussen de golven van de Middellandse Zee.

Tamara nam snel de lijst met reserveringen door voor die eerste dag in augustus: Vera kwam uit Londen, Jonas vanuit Dubai, Lisa en Lara uit Milaan, Olivia uit Barcelona. Vijf namen die morgen zouden horen bij vijf gezichten, vijf verhalen, vijf verschillende verwachtingen.

Iedereen kwam met zijn eigen bagage vol kleren, accessoires, boeken en tandpasta, maar bovenal vol vraagtekens die hun hoofd en hart verwarden. Het leven is tenslotte een eeuwige opeenvolging van vragen, bedacht Tamara. En wanneer je denkt alle antwoorden te hebben gevonden, betekent dat dat je het leven hebt afgerond. Dat het tijd is om bij de televisiequiz je vinger van de knop te halen. *Game over, ladies and gentlemen.* Het spel is uit, ga in vrede.

Daarom was zij gestopt met spelen. Want om te winnen, moet je bereid zijn om te verliezen. En zij had al genoeg verloren. Ze zocht geen antwoorden meer. Erger nog, ze had geen vragen meer.

Die waren allemaal verzwolgen door de zee. Allemaal, behalve één.

Olivia fietste gehaast over de Carrer de la Marquesa, zette haar fiets in het rek voor het restaurant en rende via de personeelsingang de keuken in, de brandwerende deur haastig openduwend. Ze was te laat, en dat was niet de eerste keer deze week.

‘*Hola a todos!* Hoe ver zijn we met de voorbereiding?’ vroeg ze gestrest aan het team. Ondertussen deed ze snel een schort aan over haar katoenen jurk met gele bloemen en zette ze de koksmuts op haar karamelkleurige haar.

Ze wierp een controlerende blik op de roestvrijstalen tafel vol met schalen: wortels, aardappels, courgettes,

peterselie, munt, aubergines, meloen, tofoe, sesamzaadjes...

‘Carmen, wat zijn ook alweer de dagspecialiteiten? Ik wil een zoete-aardappelschotel maken met cashewnoten. Ik heb ook koriander nodig. En groene curry. Is dat er?’

De souschef knikte en gaf het koksmaatje een teken dat hij zo snel mogelijk de ingrediënten uit de koelcel moest gaan halen.

Olivia zuchtte, maakte een pirouette en schoot naar de eetzaal. Ze week uit voor de ober, die de laatste hand legde aan de tafels, draaide om de jonge hulp heen die het bestek oppoetste en kwam abrupt tot stilstand bij Pablo, die bij de kassa stond.

‘Reserveringen?’ vroeg ze.

‘Zeven tafels voor tweeëntwintig gasten. En Nina,’ mompelde hij.

Het was het laatste diner van het seizoen. Vanaf morgen waren de deuren van restaurant La Silla Verde eendertig dagen gesloten, tot 1 september. En zij, Olivia, zou bevrijd zijn van de menu’s, de pannen, haar ex-man en zijn nieuwe, negentwintigjarige vriendin, die elke avond vanaf haar naaldhakken op haar neerkeek. Ze hoefde nog maar een paar uur vol te houden, de tijd die het kostte om tweeëntwintig perfecte vegetarische maaltijden te bereiden, aangemaakt met liefde. En nog één, net zo lekker, maar met een dosis woede. Voor Nina.

Jonas glimlachte naar de stewardess die hem het zoveelste glas champagne inschonk, waarmee hij twee melatoninetabletten wegspoelde, zoals hij ook altijd deed wanneer hij tussen twee vluchten in even snel een dutje wilde doen.

Hij kende zijn collega alleen van gezicht. Hij had haar gezien tijdens het kerstfeest, zowel sexy als ingetogen in de roze kanten jurk die strak om haar meisjesachtige, slanke billen en dijen zat. Hij herinnerde zich dat hij had gedacht dat die benen hem zouden kunnen bevalen. En daarom had hij niet nader kennis willen maken. Om niet verstrikt te raken in een relatie. Niet na Angie.

Hij liet zijn businessclasstoel in de slaapstand zakken en kroop onder de blauwe deken met daarop het logo van de luchtvaartmaatschappij waar hij al meer dan twaalf jaar voor werkte als piloot.

Die nacht zat hij echter niet zelf achter het bedieningspaneel. De komende tien dagen was hij officieel met vakantie. En hij vloog naar huis, een thuis dat hij nooit had gezien of gekend, maar dat in hem was meegroeid als een gewoonte of een ziekte.

Toen zijn moeder het eiland had verlaten, veertig jaar geleden, was hij slechts een kiem in haar buik geweest. Vastgeklampt aan de vruchtbare wand van haar baarmoeder was hij in ruim drie weken drie zeeën overgevaren. Hij was gegroeid in de ijzeren buik van het schip, gewiegd door de golven en door het stille gezang van de vissen.

En toen zijn moeder in de haven van Melbourne van boord was gegaan, was hij inmiddels een klein plantje met goed gehechte wortels, die popelden om uit het vochtige donker van het water te komen en zich stevig en droog te verankeren in het vasteland.

Hij was geboren in Australië, in een land dat nooit het zijne zou zijn, ondanks het feit dat het het eerste en enige land was dat hem had ontvangen. Jonas was zijn hele leven een vreemde geweest in zijn geboorteland. En nu keerde hij als buitenlander terug naar de enige plek waar hij het gevoel had thuis te horen. Daar waar het zaad was uitgestrooid, ook al had de oogst tienduizenden kilometers verderop plaatsgevonden. Eindelijk legde hij nu de terugreis af, in een zee van wolken die zich ontvouwde onder de stalen schoot van het vliegtuig. Over een paar uur zou hij weer terug zijn op aarde. En deze keer zou hij thuis zijn.

Toen Dana de laatste haarspeldbocht nam op de weg naar B&B De Vermoeide Zeemeerminnen was Benjamin luidkeels het liedje aan het zingen dat hij had geleerd voor de slotuitvoering van school, een grappig rijmpje over alle wezens die in de zee leven.

Terwijl de jeep omhoog reed, schudde hij heen en weer, met een beweging die sexy om te zien zou zijn als hij een bestelwagen of een pick-up was, oftewel een van de ‘mannetjesauto’s’ die over het eiland reden. Dana lachte in zichzelf om haar eigen grapje en bedacht dat het een

mooie dag was geweest. En morgen zou ze er nog een fabriceren. De groep die aan zou komen en die zij brief voor brief had samengesteld, leek potentie te hebben. De delen zouden goed samengaan, daar was ze zeker van. Hoewel... Nee, ook Jonas, de enige man van de groep, zou vinden waar hij naar zocht. En zij zou hem daarbij helpen. Door de stoffige voorruit zag ze dat de oranje-keurige lucht rood was geworden en zich nu klaar-maakte om zijn beste donkerblauwe, bijna paarse mantel om te doen voordat hij zich omkleedde voor de nacht.

‘En de zeemeermin rent in de zee...’ zong Benji ondertussen, terwijl hij met zijn pop buiten het omlaag gedraaide raampje rondzwaaide. Zijn lange, donkere haar danste om zijn hoofd, in een warrige maar elegante wals.

Dat was geluk, dacht Dana, een onverwachte dans, zonder choreografie. Met gedachten die zwierden in de wind en alles wegbliezen, behalve de glimlach.

‘... de zeemeermin rent in de zee en dat vindt iedereen oké. Dag en nacht zwemt ze bedaard, heen en weer zwiepend met haar staart...’ vervolgde het jongetje, zich niet bewust van de overpeinzingen van zijn moeder. Dana parkeerde na een laatste haarspeldbocht op het plaatsje achter het huis, tussen de blauwe houten palen van het hek dat ze zelf had geplaatst, en trok de handrem stevig aan.

Benjamin gooide het portier open en rende naar de ingang.

‘Mamara!’ riep hij hard. ‘Mamara!’ herhaalde hij, zijn pop door de lucht bewegend alsof het een vliegtuig was. Zo had hij Tamara altijd genoemd. Hij had een mama en een mamara. En hij was gelukkig.

Ondertussen laadde Dana de kisten met fruit en groente uit die ze op de markt had gekocht bij haar vertrouwde boer. Ze stapelde alles op bij de deur, onder het symbool van de B&B: twee zeemeerminnen met geel haar en met hun groene staarten verstrengeld in een omhelzing. Tamara en zij. Verenigd door de golven, om samen het hoofd te bieden aan het land.

Eva keek arrogant voor zich uit, zoals ze elke dag deed wanneer ze over het tapijt van de grote open ruimte van de redactie liep, de hokjes en bureaus van haar collega’s ontwijkend zoals een ijsbreker om ijsbergen heen slalomt. ‘Juffrouw Jager’ hadden ze haar als bijnaam gegeven. En zij vond het belangrijk om die bijnaam die ze in haar beroep had verdiend in stand te houden, en niet alleen op haar werk. Ze was niet iemand die tijd verspilde. Als ze iets wilde, deed ze er alles aan om het te krijgen. En als ze daar niet in slaagde, jammer dan, op naar de volgende prooi. Maar het gebeurde haar zelden dat ze moest opgeven. Niet dat ze een secreet was – ook al zouden veel van haar collega’s en misschien een paar exen maar al te graag het tegendeel beweren – ze was gewoon een ambitieuze jonge vrouw, vastbesloten en vakkundig. En ze wist wat ze

niet wilde. Ze wilde niet een van die vrouwtjes zijn die bereid waren alles te doen voor een man, met als enige doel zich naar het altaar te laten leiden en zo een gevoel van eigenwaarde te krijgen. Ze had genoeg heren om te weten wat ze waard was, met of zonder echtgenoot aan haar zijde. En trouwen betekende niet dat je een sloof werd, of een koningin, maar dat je elke dag zij aan zij en hand in hand de toekomst tegemoet ging. Ze wilde niet zomaar een baantje, ze wilde een goed betaalde baan. Ze kon zich niet voorstellen dat God of het universum haar, of welk ander wezen dan ook, alleen op deze wereld had gezet met het doel zich voort te planten en aan te modderen tot het leven na de dood. Er moest iets meer zijn, iets waar ze haar vinger nog niet op had kunnen leggen, maar waar ze vastberaden naar op zoek bleef... Dat was geen geestelijke zoektocht, maar een menselijke. Van mens tot God. Of eigenlijk, van vrouw tot God. En haar carrière als blogger kwam misschien oppervlakkig over, maar was daar een grote hulp bij. Achter het masker van een achtervolgster van beroemde mensen was de ziel van een jachthond verborgen die gretig speurde naar de enige prooi wiens geur hij opving: de mens en zijn mysterieuze, vaak vergeefse pogingen om zich een rol toe te bedelen op de pagina's van zijn eigen verhaal.

Haar blog *Viperalia* had heel veel volgers. Eva verjoeg *celebrities* uit hun schuilplaats, onthulde feiten en wandaden, verwoestte mythes, bouwde carrières op, ver-

spreidde roddels en zaaide tweedracht, maar ze loog nooit.

Daarom had de redactie van de beroemde gossipsite Vipfinder haar bij het team gewild. Om op prooiën te jagen. En er ontsnapte er nooit een.

Voordat ze achter haar computer plaatsnam, achter een muur van tijdschriften, planten en knipsels die ze tussen zichzelf en de rest van de redactie had opgericht, wierp ze een blik op de plek naast haar. Daar zat Vera de Pitbull, de enige die net als zij trots kon zijn op de bijnaam die ze in haar vakgebied in de wacht had gesleept. De enige die het tegen haar kon opnemen en haar misschien kon verslaan.

In tegenstelling tot Eva's bureau was dat van Vera een demonstratie van het feit dat je zowel creatief als geordend kunt zijn: alles lag keurig op zijn plek. Zelfs de post was netjes gesorteerd op volgorde van belangrĳheid, net zoals de dossiers waaraan ze werkte. Mettertijd had Eva geleerd de kleuren ervan te herkennen: haar rivale deed de verhalen die inmiddels klaar waren om gepubliceerd te worden in een map met een groen etiket, die waarmee ze bezig was kregen de kleur geel, en rood was voor verhalen die scoops zouden kunnen worden, maar waar ze nog niet genoeg informatie over had verzameld.

Eva deed dat niet, zij tekende. Als klein meisje al tekende ze de wereld die zich in haar hoofd afspeelde: honden, katten, koekjes, poppen, vrienden, bomen,

huizen, straten, zee... En dat deed ze nog steeds. De lijnen die ze op papier trok hielden haar vast in de realiteit, terwijl alles om haar heen onbegrijpelijk en duizelingwekkend snel ronddraaide. En hoe minder ze het waarom van iets begreep – van een gevoel, een feit, een keuze – hoe meer ze haar potlood bewoog. Ze gaf het de vrijheid, omdat ze wist dat ze dan uiteindelijk een beeld zou krijgen dat helderder was.

‘Ik kan niet weg,’ zei Vera in de hoorn van haar vaste telefoon. ‘Ik moet het uitstellen, er waarschijnlijk helemaal van afzien. Ik weet niet of ik nog een kans krijg... Iemand kan me voor zijn... en haar boven water krijgen.’

Ze zat met haar rug naar Eva toe, die een steek van jaloezie voelde toen ze naar het ravenzwarte, gladde haar keek dat zich als een olievlek, zwart en changeant, over Vera’s rug en roze jack verspreidde. Eva’s haar was dun en kastanjebruin, en kwam nooit voorbij de onderkant van haar nek. Ze liet de kapper altijd snel een pagekoppje knippen voordat er meer aandacht, föhn, borstels of extra kapbeurten nodig waren. Dat was tijd die ze liever aan andere dingen besteedde. Aan de sportschool bijvoorbeeld, bij de spinninglessen. Aan het zwembad, de bioscoop. En vooral aan haar werk.

‘Feit is... ik ben er zeker van. Ze is daar, geen twijfel mogelijk! Realiseer je je wat voor een scoop dat zou zijn? Ik zou iedereen hier aftroeven... Vooral haar, Juffrouw Jager,’ voegde haar collega eraan toe, met een dossier vol papieren in haar handen.